

„да живѣе Събранието“. Тѣй като Събранието постанови да го прѣдадѣтъ на съдъ, той прѣмина границата, нѣ не да се присѣдини къмъ емигрантитѣ, а да иде въ .Холландия, отъ дѣто щеше да иде въ Съединенитѣ Държави. Австрийцитѣ обаче, като че ли нарочно за да запазятъ рапутацията му на патриотъ, хванаха го и го раскарваха отъ затворъ въ затворъ до като френската Република, слѣдъ като се успокои до толкова за да може да бѣде по-справедлива, поиска пущанието му, като на едного отъ първита борци за нейната свобода.

Законодателното Събрание не счете себе си компетентно да рѣши окончателно въпроса за монархията и за участьта на монарха. Въ сѣщото постановление съ което се отнемаше властьта отъ рацѣтѣ на Людовика XVI, Събранието, каняше народа да си избере пълномощници за единъ народенъ Конвентъ. Бѣдущето Събрание, съставено отъ 750 прѣдставители трѣбваше да бѣде избрано както и миналитѣ събрания, чрѣзъ двоенъ изборъ; но за да бѣде гласоподаванието всеобщо, отмѣниха раздѣлянието гражданитѣ на активни и не активни, което бѣше подигнало толкова неудоволсвие: сѣки френецъ на двадесетъ и една година можаше да избира, а на 25 да бѣде избираемъ. Общинскитѣ събрания се свикаха на 26 августъ за да изберѣтъ избиратели, а послѣднитѣ на 2 септемврий за да изберѣтъ депутати.

Отъ 10 августъ нататѣкъ революционното движение почна да владѣе, да увлича и да тѣпче всичко. Едно отъ послѣднитѣ дѣйствия на Законодателното Събрание трѣбва обаче да се помене: нѣкои извѣстни чужденци, въ награда за заслугитѣ оказани отъ тѣхъ по дѣлото за всеобщата свобода, бѣха почетени съ званието на френски граждани. Въ тоя почетенъ списъкъ блѣсятъ имената на Вашингтона и Костюшко, героитѣ на независимостта на Америка и Полша, на Вилберфорса и Кларксона, филантропи проповѣдници за прѣмахвание